

Skryté dějiny čtyřicátého verše – číslo šestnáct

Druhé běda – část třetí

Jeff Pippenger

2026-06-18

Jonesova logika

Jonesova logika, podle níž první anděl ze čtrnácté kapitoly Zjevení nemůže být oddělen od následujících dvou andělů, je naprosto neotřesitelná. Jeho určení strukturální souvislosti těchto tří andělů s anděly polnic je zcela neprůstřelné. Jeho důraz bezpochyby spočíval na třech andělech ze čtrnácté kapitoly Zjevení, avšak logika jejich uplatnění jako „neoddělitelných“ je právě tak platná i pro všechny anděly, kteří jim předcházeli.

Protože se soustředil na tři anděly ze čtrnácté kapitoly Zjevení, nedovedl svou vlastní logiku až k jejímu krajnímu závěru. Nakonec logika, kterou použil ke spojení páté, šesté a sedmé polnice běda se třemi anděly ze čtrnácté kapitoly Zjevení, zahrnovala také dovedení linie polnic až zpět k prvnímu ze sedmi andělů polnic.

I viděl jsem sedm andělů, kteří stáli před Bohem; a bylo jim dáno sedm polnic. ... A těch sedm andělů, kteří měli sedm polnic, se připravilo, aby zatroubili. Zjevení 8,2.6

Řada andělů začíná „sedmi“ anděly polnic a linie andělů ve Zjevení začíná první polnicí a pokračuje až k varování třetího anděla před znamením šelmy. Jones správně rozlišuje mezi prvními čtyřmi polnicemi a posledními třemi běda-polnicemi, neboť tato prorocká struktura „čtyři a tři“ se nachází také u církví a pečeti. To, že je v knize Zjevení ustanovena na základě tří svědků, umožňuje těm, kteří se rozhodnou vidět sedm jako symbol, vidět v ní také čtyři jako symbol a tři jako symbol.

Božské spojení

To, co jsme v nedávné době rozpoznávali, je skutečnost, že první a druhý anděl ze Zjevení čtrnácté kapitoly jsou zmocnění časovým proroctvím islámu o prvním a druhém běda, a že zmocnění třetího anděla je uskutečněno naplněním třetího běda dne 11. září. To, co Jonesova aplikace ukazuje (i když nevyjádřil můj bod), je, že každý anděl od prvního anděla polnic ze Zjevení osmé kapitoly až po polnici třetího běda ze Zjevení jedenácté kapitoly je neoddělitelně spojen se třemi anděly ze Zjevení čtrnácté kapitoly. Jsou to symboly v rámci téže prorocké linie. Musejí být jako takové rozpoznány, aby bylo možné porozumět různým úlohám, které každý z těchto andělů představuje. Tak jako tedy sedm církví, pečeti a polnic představuje sedmičku, a také symbol čtyř a tří v rámci celkové symboliky sedmi (církví, pečeti a polnic), tak i řada andělů od prvního ze sedmi andělů polnic až k třetímu andělu musí být posuzována jako celek. Tím se vymezuje řada jedenácti andělů.

Tři andělé ze čtrnácté kapitoly Zjevení představují varovné poselství milleritů, kteří oznamovali zahájení soudu, a poté varovné poselství sto čtyřiceti čtyř tisíc, které oznamuje ukončení soudu.

Sedm polnic představuje mocnosti, jichž Bůh ve své prozřetelnosti použil, aby přivedl soud na národy, které vynucovaly uctívání slunce.

První čtyři polnice označují postupný zánik Západořímské říše do roku 476.

Pátá a šestá označují zánik Východořímské říše od roku 1449 až do roku 1453.

Poslední tři polnice představují islám tří béd.

Anděl ve Zjevení desáté kapitoly je Kristus, který sestupuje, aby zmocnil toto hnutí na počátku, a znovu sestupuje ve Zjevení osmnácté kapitoly, aby zmocnil toto hnutí na konci.

Sedmá polnice začala znít 22. října 1844 při zahájení soudu, který je antitypickým Dnem smíření. Polnice jubilea měla zaznít v Den smíření. Při soudu tedy zaznívají dvě polnice: polnice jubilea a sedmá polnice.

Tehdy dáš zaznít polnici léta jubilea desátého dne sedmého měsíce; v den smíření dáte rozeznít polnici po celé své zemi. A posvětíte padesátý rok a vyhlásíte v celé zemi svobodu všem jejím obyvatelům; bude vám jubileem, a každý se navrátí ke svému vlastnictví a každý se navrátí ke své čeledi. Onen padesátý rok vám bude jubileem: nebudete sít ani sklízet, co v něm samo od sebe vyrostе, ani sbírat hrozny z neobdělané révy. Leviticus 25,9–11.

Kontext, který určuje rozptýlení Izraele na „sedm časů“, jež se nachází v bezprostředně následující kapitole Leviticus, je vyložen ve verších, které předcházejí pokynu, aby na Den smíření zazněla jubilejní polnice.

Mluv k synům Izraele a řekni jim: Až vejдете do země, kterou vám dávám, bude země zachovávat sobotu Hospodinu. Šest let budeš osévat své pole a šest let budeš prořezávat svou vinici a shromažďovat její úrodu; ale sedmého roku bude mít země sobotu odpočínutí, sobotu Hospodinu: nebudeš osévat své pole ani prořezávat svou vinici. Co samo od sebe vyrostе z tvé žně, nebudeš sklízet, ani nebudeš sbírat hrozny ze své neobdělané révy; neboť je to rok odpočínutí pro zemi. A sobota země bude vám za pokrm: tobě i tvému otroku, i tvé otrokyni, i tvému nádeníku, i tvému přistěhovalci, který u tebe pobývá, i tvému dobytku a zvěři, která je ve tvé zemi; veškerá její úroda bude za pokrm. A odpočítáš si sedm sobot let, sedmkrát sedm let; a doba sedmi sobot let bude pro tebe čtyřicet devět let. Leviticus 25:2–8.

Když Miller v šestadvacáté kapitole rozpoznal soud nad Izraelem za porušení sobotního odpočinku země, uplatnil zásadu, že den představuje rok, a zjistil, že rok má tři sta šedesát dní a že sedmkrát tři sta šedesát činí dva tisíce pět set dvacet let trestu za porušení smlouvy. Byla to první prorocká pravda, kterou objevil. Je to základ pravd, které tvořily základ, jenž Kristus položil skrze Millerovo dílo. Jubilejní troubení je oznámením vysvobození a svobody.

Sedmá trouba je islám třetího běda.

Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, až začne troubit, bude dokonáno tajemství Boží, jak je oznámil svým služebníkům prorokům. Zjevení 10,7.

Sedmá trumpeta islámu je vnější prorockou pravdou a jubilejní polnice je vnitřní prorockou pravdou ospravedlnění z víry — vysvobození z hříchu, které je podle Sestry Whiteové třetím andělem vpravdě. V době, kdy zní sedmá trumpeta, bude tajemství Krista ve vás, naděje slávy, přivedeno k dokonalosti, když Kristus spojí své božství s lidstvím sto čtyřiceti čtyř tisíc. Ti, kdo tehdy přijmou Boží pečeť, budou hlásat polnicové poselství varování, znázorněné jako třetí běda, a také varování třetího anděla. Třetí běda zmocňuje poselství třetího anděla, když anděl, který není nikým menším než Ježíšem Kristem, sestupuje s poselstvím ve své ruce.

Když rozpoznáme, že poselství prvního anděla bylo zmocněno časovým proroctvím o prvním a druhém bědu a že poselství třetího anděla je zmocněno proroctvím o třetím bědu, pak tím určujeme polnice jako „soudy, které byly přivedeny na Řím v odpověď na vynucování neděle“. Tyto prozřetelnostní soudy, zvláště poslední tři polnice běd, se shodují s varovným poselstvím tří andělů ze čtrnácté kapitoly Zjevení a probíhají s ním souběžně. Dvě běda a dva andělé v milleritské historii a třetí běda a třetí anděl v historii sto čtyřiceti čtyř tisíc. V počáteční historii prvního a druhého anděla bylo poselství o zahájení soudu zmocněno naplněním islámu prvního a druhého bědu. V závěrečné historii třetího anděla bylo poselství ohlašující ukončení soudu zmocněno naplněním islámu třetího bědu.

Zmocnění na počátku i na konci bylo znázorněno andělem ze Zjevení deset a osmnáct, „jenž nebyl nikým menším než Ježíšem Kristem“. Vnější poselství islámu a vnitřní poselství soudu představují vnější polnici třetího běda a vnitřní poselství soudu je polnicí třetího anděla. Vnější polnicí islámu je proroctví o dvou tisících pěti stech dvaceti letech a vnitřní polnicí třetího anděla je dva tisíce tři sta let. Obojí přišlo a zaznělo při otevření soudu nad mrtvými a obojí přišlo znovu při otevření soudu nad živými.

Anděl ze Zjevení deset sestoupil 11. srpna 1840 jako naplnění proroctví o islámu, a tímto sestoupením anděl předobrazil sestoupení anděla ze Zjevení osmnáct s naplněním proroctví o islámu. Boží soud nad vzpourou spojenou se zákonem o neděli v roce 321 a poté znovu v roce 538 je znázorněn prvních šesti polnicemi a Jeho soud za brzy přicházející vzpouru spojenou se zákonem o neděli je znázorněn sedmou polnicí, která je třetím bědu a také třetím andělem. Výstražné poselství o počátku soudu dne 22. října 1844 a výstražné poselství o soudu nad živými dne 11. září byla obě zmocněna sedmým andělem v posloupnosti, kterou vyložil Jones. Šest andělů polnic v kapitolách osm a devět, poté v kapitole deset sestupuje anděl, který není nikým menším než Ježíšem Kristem. Je sedmým v posloupnosti andělů, po němž v kapitole jedenáct následuje třetí běda, což je sedmá polnice, která začala znít v roce 1844, avšak je osmým v řadě andělů, jež vedou k devátému, desátému a jedenáctému andělu ve Zjevení čtrnáct.

Poselství třetího anděla nelze izolovat od poselství prvního a druhého anděla, avšak stejně tak je nelze oddělit ani od sedmi polnic Božího soudu nad odpadlictvím. První čtyři polnice soudu v osmé kapitole Zjevení označují postupný zánik Západořímské říše po Konstantinově prvním nedělním zákonu z roku 321 a započaly při jeho rozdělení říše na východní a západní část v roce 330.

„Když náš národ ve svých zákonodárných shromážděních přijme zákony, které budou poutat svědomí lidí ve věcech jejich náboženských práv, budou vynucovat zachovávání neděle a uplatňovat utlačující moc proti těm, kdo zachovávají sobotu sedmého dne, pak bude Boží zákon v naší zemi prakticky vzato zrušen; a po národním odpadnutí bude následovat národní zkáza.“ Review and Herald, 18. prosince 1888.

Zásada národního odpadlictví, jež přivádí národ ke zkáze, dolehla na Konstantinův národ počínaje prvními čtyřmi polnicemi, které do roku 476 přivedly západní Řím ke svému konci. Východní Řím dospěl ke svému konci roku 1453, ačkoli z prorockého hlediska ztratil svou národní svrchovanost již 27. července 1449. Na rozdíl od Babylóna, který byl svržen během jediné noci, byl Řím, jak západní, tak východní, přiváděn ke svému konci postupně. Zánik západního Říma pod prvními čtyřmi polnicemi do roku 476 představuje zánik Spojených států pod čtyřmi polnicemi, což na jedné úrovni představuje čtyři generace Spojených států, které začaly roku 1798 a končí nedělním zákonem. Tyto čtyři generace jsou paralelou ke čtyřem generacím adventismu, které jsou paralelou k prvním čtyřem církvím ve Zjevení 2, ke čtyřem stupňujícím se ohavnostem v 8. kapitole Ezechiele a ke čtyřem vlnám kobylek v knize Jól.

Nebo takto praví Panovník Hospodin: Oč spíše, když pošlu své čtyři těžké soudy na Jeruzalém: meč a hlad, zhoubnou zvěř i mor, abych z něho vyhladil člověka i dobytče! Ezechiel 14,21.

Pátá a šestá polnice přivodily pád východního Říma a východní Řím v prorockém vztahu k západnímu Římu představuje stát. Západní Řím představuje církev. Západní Řím také představuje Spojené státy, které jsou dobyty nejprve, jako tomu bylo i se západním Římem.

„Jakmile se Amerika, země náboženské svobody, sjednotí s papežstvím v tom, že bude nutit svědomí a přiměje lidi, aby ctili falešnou sobotu, budou lidé ve všech zemích světa přivedeni k tomu, aby následovali jejího příkladu.“ Testimonies, svazek 6, 18.

První čtyři polnice představují čtyři generace amerických dějin a když Spojené státy padnou, právě padla i slavná země z verše čtyřicátého prvního v Danielovi jedenácté kapitole a další překážkou je Egypt, symbol ostatních národů světa. Organizace spojených národů, která představuje deset králů, se pak shodne, že dá své sedmé království papežství, neboť ve Zjevení sedmnácté je řečeno: „na krátký čas — na jednu hodinu“. To se děje na Herodově narozeninové hostině, když slibuje polovinu svého království. Na Herodově narozeninové hostině se v té hodině objevuje nápis na omítce stěn a Belsazar je zabit. Tato hodina přichází při nedělním zákoně a trvá až do uzavření lidské doby milosti. Sedmé království je dobyto, jak to předobrazuje zničení hradeb Konstantinopole, které padly roku 1453. Od nedělního zákona ve Spojených státech, jak jej předobrazuje rok 1449, až do pádu Konstantinopole roku 1453 uplynou čtyři symbolické roky. Papežství obdrželo svou smrtelnou ránu roku 1798.

V Danielovi jedenácté kapitole, ve čtyřicátém verši, padlo papežství roku 1798, v době konce. Potom padl král jihu roku 1989, v době konce. Spojené státy padají ve verši čtyřicet jedna, Egypt padá ve verši čtyřicet dva a papežství přichází ke svému druhému a konečnému pádu ve verši čtyřicet pět.

„Ze vzestupu a pádu národů, jak je zjevně předkládají knihy Daniel a Zjevení, se potřebujeme naučit, jak bezcenná je pouhá vnější a světská sláva. Babylon se vši svou mocí a nádherou, jakou náš svět od té doby již nikdy nespatriil — mocí a nádherou, které se lidu oné doby zdály tak pevné a trvalé — jak úplně pominul! Jako ‚květ trávy‘ zahynul. Jakub 1,10. Tak zahynula i Médoperská říše a říše Řecka i Říma. A tak pomíjí vše, co nemá za svůj základ Boha. Obstát může jen to, co je spojeno s Jeho záměrem a co vyjadřuje Jeho charakter. Jeho zásady jsou jedinými pevnými skutečnostmi, které náš svět zná.“ Proroci a králové, 548.

Pád Spojených států (falešného proroka) ve verši čtyřicátém prvním byl předobrazem rokem 1449 a pád Egypta (draka) ve verši čtyřicátém druhém byl předobrazem rokem 1453; a papežství (šelma) dochází ke svému konci, aniž by mu kdo pomohl, jak bylo předobrazeno rokem 1798. Falešný prorok i drak jsou svrženi mocnostmi polnic a šelma je svržena mocností draka.

Číslo čtyři je symbolem rozkladu království. Alexandrovo království se rozpadlo na čtyři království a Egypt zahynul v Rudém moři ve čtvrtém pokolení a Izrael se klaní slunci ve čtvrté ohavnosti v Ezechielovi osm. Čtyři generace protestantismu a republikánů v šelmě ze země začaly roku 1798 a končí brzy přicházejícím nedělním zákonem pro oba rohy. Ezechielovy čtyři těžké soudy nad Jeruzalémem znázorňují čtyři soudy nad Spojenými státy a tyto čtyři soudy nad šestým královstvím biblického proroctví jsou předobrazem čtyř let od 1449 do 1453, kdy sedmé království biblického proroctví souhlasí, že dá polovinu svého království papežství ve vztahu církve a státu, nad nímž vládne nevěstka z Týru.

Čtyři roky od 1449 do 1453 představují zánik sedmého království při nedělním zákonu a zároveň představují období zániku osmého království od nedělního zákona až do uzavření doby milosti. Dobyť Egypta, jenž je světem a také drakem, který je dán papežství, je fraktálem na počátku období symbolizovaného čtyřmi roky od 1449 do 1453. To označuje pád Konstantinopole při nedělním zákonu a potom znovu, když Michael povstane. Když Michael povstane, jsou podle inspirace čtyři andělé plně uvolnění.

„Viděla jsem, že čtyři andělé budou zadržovat čtyři větry, dokud nebude Ježíšovo dílo ve svatyni dokončeno, a potom přijdou sedm posledních ran.“ Early Writings, 36.

Čtyři rozdělení Alexandrova království, čtyři trubení nad Západořímskou říší, čtyři větry uvolněné na Východořímskou říši, čtyři těžké soudy nad Jeruzalémem, čtyři větry uvolněné, když se papežství přiblíží ke svému konci a nebude nikoho, kdo by mu pomohl. S těmito prorockými symboly, takto představenými, budeme uvažovat o druhém běda v souvislosti s jeho aplikací na brzy přicházející nedělní zákon.

Florentský koncil

V roce 1439 na Florentském koncilu (nazývaném také Florentská unie) podepsali představitelé východní pravoslavné církve (vedení byzantským císařem Janem VIII. Palaiologem a konstantinopolským patriarchou) formální dekret o unii s římskokatolickou církví. Souhlasili s tím, že uznají římského papeže za hlavu (nejvyšší autoritu) celé církve.

Neboť muž je hlavou ženy, jako i Kristus je hlavou církve; a on je spasitelem těla. Efezským 5,23.

Nicejské vyznání víry

Císař a patriarcha přijali „doložku Filioque“ v Nicejském vyznání víry, která byla dodatkem k Nicejskému vyznání víry a tvrdila, že Duch svatý vychází z Otce i Syna. Nicejské vyznání víry je jedním z nejdůležitějších a nejšířěji užívaných vyznání v dějinách katolické víry. Nicejské vyznání víry je formálním shrnutím základních katolických věroučných článků. Původně bylo sepsáno na obranu pravdy o tom, kým Ježíš Kristus je. Roku 325 vznikl závažný spor, protože kněz jménem Arius učil, že Ježíš byl stvořen Bohem Otcem a nebyl plně Bohem.

Císař Konstantin svolal První nikajský koncil, aby tuto otázku vyřešil. Koncil důrazně potvrdil, že Ježíš je plně Bůh, „jedné podstaty“ s Otcem. Vyznání víry bylo později rozšířeno na Konstantinopolském koncilu roku 381. V tomto bodě je třeba poznamenat, že nikajské vyznání víry bylo ustanoveno v dějinách Konstantina prvního a že se mělo stát otázkou i pro posledního Konstantina, jímž byl Konstantin jedenáctý, poslední císař východní Byzantské říše. Konstantin Veliký, který byl prvním, je v biblickém proroctví opakovaně předkládán jako předmět pozornosti. Je vládcem na počátku říše východu, a proto předobrazuje vládce na konci říše východu. Skutečnost, že nikajské vyznání víry je prvkem jak počátečních, tak závěrečných dějin, musí student proroctví vzít na vědomí, rozumí-li principu alfa a omega.

Roku 381 bylo Nicejské vyznání víry doplněno o nauku o očistci, o nauku o eucharistii a o přijetí užívání nekvašeného chleba při eucharistii, což byla latinská praxe. Vyznání z roku 381 rovněž přijalo katolické chápání dědičného hříchu a posmrtného života. Končilo touto klíčovou větou: „Taky definujeme, že svatý apoštolský stolec a římský pontifik drží primát nad celým světem a je pravým Kristovým vikářem.“

Na Florentském koncilu byla 6. července 1439, čtrnáct let před pádem Konstantinopole do rukou osmanských Turků roku 1453, podepsána další aktualizovaná verze. Unie byla podepsána pod silným politickým tlakem. Byzantská říše zoufale potřebovala vojenskou pomoc Západu proti postupujícím Osmanům. Když se řečtí delegáti vrátili domů, byla dohoda většinou duchovenstva, mnichů i prostého lidu na Východě důrazně odmítnuta. Většina biskupů, kteří ji podepsali, svou podporu později odvolala. Unie nikdy nebyla plně provedena a v následujících letech byla Východní pravoslavnou církví formálně zavržena. V době, kdy Konstantinopol roku 1453 padla, se již unie fakticky zhroutila. Historikové ji často popisují jako politickou unii, která ztroskotala v důsledku hlubokého teologického, kulturního a lidového odporu.

Na Prvním nikajském koncilu roku 325 bylo přijato Nikajské vyznání víry. Je vyznačeno pět let před rokem 330, kdy skončilo 360 let z Daniela 11, verše 24, znázorněných jako „čas“.

Vejde pokojně i do nejméně nejúrodnějších krajín provincie; a učiní to, co nečinili jeho otcové ani otcové jeho otců; rozdělí mezi ně kořist, lup a bohatství; ano, bude sprádat své záměry proti pevnostem, avšak jen na čas. Daniel 11,24.

Rok 31 př. Kr. a rok 330 oba označují „ustanovený čas“ ve verších dvacet sedm a dvacet devět jedenácté kapitoly knihy Daniel.

Srdce obou těchto králů bude nakloněno ke zlému a u jednoho stolu budou mluvit lež; avšak to se nezdaří, neboť konec nastane teprve v určený čas. ... V určený čas se navrátí a potáhne proti jihu; ale nebude tomu jako dříve ani jako později. Daniel 11,27.29.

Počátek (330) a konec (1449–1453) prorocké linie východního Říma jsou představovány prvním a posledním císařem Konstantinem. Alfa a omega prorocké linie východního Říma, nazývaného Byzantská říše, je spojena se zakončením třisetšedesátiletého období císařského Říma, který vládl svrchovaně od bitvy u Actia roku 31 př. Kr. až do roku 330, a poté dále až do roku 1453. Před bitvou u Actia roku 31 př. Kr. mluvili Marcus Antonius a Augustus Caesar lži u jednoho stolu, které neprosperly. Před rokem 330 bylo roku 325 přijato Nicejské vyznání víry. Před rokem 1453 byla přijata aktualizovaná verze téhož Nicejského vyznání víry. Před rokem 31 př. Kr. dva političtí činitelé mluvili lži u jednoho stolu. Roku 325 byly u jednoho stolu vysloveny duchovní lži. Tito dva svědkové označují politické a duchovní lži, které byly přijaty roku 1439 na Florentském koncilu. Toto aktualizované Nicejské vyznání víry bylo nazváno Dekret unie.

První mezník lží u jednoho stolu nastal před rokem 31 př. Kr. a odehrál se mezi dvěma politickými frakcemi pohanského Říma. Časem určeným pro tyto lži byl rok 31 př. Kr. a spočíval v Augustovi, symbolu Říma, proti konfederaci muže a ženy představujících Egypt. Druhý soubor lží byl v roce 325 a určeným časem byl rok 330. Třetí soubor lží byl v roce 1439 a určeným časem bylo období 1449–1453. Ti, kdo byli u stolu v roce 1439, představovali západní a východní Řím, přičemž východní Řím usiloval o politický cíl tím, že souhlasil s náboženským argumentem. Roky 31 př. Kr., poté 330 a pak 1453 představují trojí aplikaci linie Říma.

Politická hrozba spojenectví Marka Antonia a Kleopatry předobrazovala duchovní hrozbu ariánského bludu v roce 325, která zase předobrazovala politickou a náboženskou hrozbu islámských Turků v roce 1439.

Učení nicejského vyznání víry jsou lži a není v nich žádná pravda. Dokument podepsaný 6. července 1439 na Florentském koncilu byl nazván Dekretem o unii a představoval tytéž lži i další. Když se delegáti roku 1439 vrátili do Konstantinopole, setkali se s hněvem a obviněními ze zrady. Šířilo se úsloví: „Lépe turecký turban než papežská mitra.“

Unie byla podepsána především proto, že byzantský císař zoufale potřeboval západní vojenskou pomoc proti Osmanům. Jakmile se ukázalo, že přichází jen velmi malá vojenská pomoc (nebo žádná), podpora unie se rozplynula. V letech 1450–1451 několik východních synod unii odmítlo a po pádu Konstantinopole roku 1453 byla unie zcela opuštěna. Konečný výsledek Florentského dekretu o unii je Východní pravoslavnou církví považován za neúspěšný a odmítnutý koncil. Není uznáván jako platný. Římskokatolická církev jej však nadále považuje za platný ekumenický koncil.

Stanovujeme logiku, podle níž lze porozumět tomu, jak se prorocké charakteristiky druhého běda opakují v dějinách třetího běda. Proroctví prvního běda o sto padesáti letech začalo 27. července

1299 a skončilo 27. července 1449.

1449

Konstantin XI. Palaiologos se narodil roku 1404 a vládl od ledna 1449 do 29. května 1453. Byl posledním císařem Východořímské (Byzantské) říše, která trvala více než 1 100 let. Během osmanského obléhání roku 1453 statečně vedl obranu Konstantinopole, když měl k dispozici pouze asi 7 000 až 8 000 obránců proti vojsku Mehmeda II. čítajícímu přes 80 000 mužů. Padl v boji na městských hradbách dne 29. května 1453, když Konstantinopol konečně padla. Jeho tělo nebylo nikdy s konečnou platností identifikováno. Jeho smrt znamenala konec Římské říše (posledního přímého pokračování říše založené Augustem roku 27 př. Kr.).

V řeckých dějinách a pravoslavné tradici je připomínán jako hrdinská postava — v legendě často nazývaná „Mramorový císař“ (víra, že se jednoho dne vrátí, aby zachránil Konstantinopol).

Jan VIII. Palaiologos (1392–1448) byl předposledním byzantským císařem, který vládl v letech 1425–1448. Byl nejstarším synem císaře Manuela II. Palaiologa a starším bratrem Konstantina XI. Jan VIII. strávil většinu své vlády zoufalou snahou zachránit umírající Byzantskou říši před Osmany. Roku 1439 osobně odcestoval do Itálie a předsedal Florentskému koncilu, kde on i východní pravoslavná delegace dočasně souhlasili se znovusjednocením s římskokatolickou církví a s přijetím papeže jako hlavy církve. Také Konstantin Veliký předsedal Nicejskému koncilu. Jan VIII. doufal, že mu toto spojení s papežstvím přinese západní vojenskou pomoc proti Turkům, avšak unie byla v samotné Konstantinopoli krajně nepopulární a nakonec ztroskotala. Jan VIII. zemřel roku 1448 (přirozenou smrtí), pouhých pět let před pádem Konstantinopole v roce 1453. Jeho bratr Konstantin XI. se poté stal císařem a zemřel při obraně města.

Když Jan VIII. roku 1448 zemřel, byl za jeho nástupce zvolen jeho bratr Konstantin XI. Roku 1448 byla Byzantská říše nepatrným vazalským státem a Osmané měli značný vliv na to, kdo zasedne na trůn v Konstantinopoli. Dne 27. července 1449 došlo v posledních letech Byzantské říše k velmi významné politické události. Byzantský císař Jan VIII. Palaiologos zemřel již dříve v roce 1448. Jeho bratr Konstantin XI. Palaiologos (poslední císař) byl v Konstantinopoli prohlášen císařem. Avšak dříve, než Konstantin XI. oficiálně nastoupil na trůn, vyslal posly k osmanskému sultánovi (Muradovi II.) a požádal o svolení vládnout. Sultán toto svolení udělil a teprve poté byl Konstantin XI. formálně korunován a uznán za císaře. Tento čin byl pokládán za dobrovolné vzdání se byzantské nezávislosti. Poprvé byzantský císař otevřeně uznal, že vládne pouze z dovolení osmanských Turků. Pouhé čtyři roky poté, roku 1453, padla Konstantinopol do rukou Osmanů.

Tři sta devadesát jedna let a patnáct dní po 27. červenci 1449, dne 11. srpna 1840, Turci hledali ochranu před Egyptem tím, že se podrobili čtyřem velkým evropským mocnostem, a tak se naplnilo proroctví o hodině, dni, měsíci a roce. Nyní jsme vyložili logiku potřebnou k uplatnění prvního a druhého běda při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Petr jako symbol sto čtyřiceti čtyř tisíc představuje hnutí třetího anděla a William Miller představuje hnutí v prvním a druhém andělu. Obě hnutí jsou spojena s „klíči“.

A vložím klíč domu Davidova na jeho rameno; i otevře, a nikdo nezavře; a zavře, a nikdo neotevře. Izajáš 22,22.

A také já pravím tobě: Ty jsi Petr, a na té skále zbuduji svou církev, a brány pekla ji nepřemohou. A dám tobě klíče království nebeského; a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi. Matouš 16,18.19.

K boji o Ninive přistoupíme v příštím článku jako ke „klíči“, který nejen otevírá bezednou propast, ale i jako k prorockému klíči, jenž uvádí celé svědectví Daniel 11 do dokonalého pořádku. V Millerově snu byl „klíč“ připojený k truhle Millerovou metodou studia Bible. Dokazování prostřednictvím biblických textů z dějin milleritů, spojené se zásadou „řádek za řádkem“ v dějinách třetího anděla, je klíčem, který dovoluje klíči Zjevení 9 odemknout a uvést do pořádku skryté dějiny vnějšího poselství čtyřicátého verše.

V příštím článku budeme pokračovat ve svých úvahách.

„Prorokovi se kolo uprostřed kola a podoby živých bytostí s nimi spojené zdály být složité a nevysvětlitelné. Avšak mezi koly je vidět ruka Nekonečné Moudrosti a výsledkem jejího díla je dokonalý řád. Každé kolo působí v dokonalém souladu s každým jiným.“ Testimonies to Ministers, 214.